

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/116/2019
Identifikačné číslo spisu: 7115216041
Dátum vydania rozhodnutia: 24.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7115216041.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: KOMES PLUS, s.r.o., so sídlom SNP 6, 044 42 Rozhanovce, IČO: 31 720 595, zastúpeného JUDr. František Kočka, so sídlom Timonova 13, 040 01 Košice, proti žalovanému: Východoslovenská energetika a.s., so sídlom Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 44 483 767, zastúpeného KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Dunajská 32, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 003 848, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Východoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361, o zaplatenie 88,83 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 9Cb/51/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31. augusta 2018, č. k. 2Cob/19/2018-337, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Košiciach z 31. augusta 2018, č. k. 2Cob/19/2018-337, rozsudok Okresného súdu Košice I z 21. septembra 2017, č. k. 9Cb/51/2015-297 a uznesenie Okresného súdu Košice I z 10. októbra 2018, č. k. 9Cb/51/2015-355 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 21. septembra 2017, č. k. 9Cb/51/2015-297 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 88,83 eur s príslušenstvom a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

1.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že jedinou spornou otázkou v konaní bolo, či si žalobca splnil svoju povinnosť voči intervenientovi vyplývajúcu mu z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie [(ďalej len „zákon o OZE“) tam, kde sa v predmetnom rozhodnutí uvádza zákon o OZE, myslí sa tým jeho znenie účinné do 31. decembra 2018 - pozn. dovolacieho súdu]. S účinnosťou od 1. januára 2014 bola v ustanovení § 4 ods. 3 zákona o OZE zavedená sankcia pre tých výrobcov elektriny, ktorí nespĺnia oznamovaciu povinnosť voči prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy k 15. augustu vyplývajúcu z § 4 ods. 2 tak, že v ďalšom roku si nemôžu uplatniť právo na odber elektriny a ani právo na doplatok. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal z názoru Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) vysloveného vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 30Cb/82/2015 (v rozsudku krajského

súdu z 30. marca 2017, sp. zn. 3Cob/96/2016 - pozn. dovolacieho súdu), podľa ktorého, ak termín nie je určený presne a jasne, musí sa vychádzať z predpokladu, že podanie bolo urobené v lehote, t. j. v prospech žalobcu. Uvedené znamená, že ak bolo oznámenie žalobcu adresované intervenientovi podané na poštovú prepravu dňa 15. augusta 2014, došlo k splneniu povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE.

2. O odvolaní intervenienta podaného so súhlasom žalovaného (podľa § 360 ods. 2 v spojení s § 359 C.s.p.) rozhodol krajský súd rozsudkom z 31. augusta 2018, č. k. 2Cob/19/2018-337 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči intervenientovi v plnom rozsahu.

2.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca dodržal lehotu stanovenú v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE, pričom zvýraznil, že v predmetnom ustanovení nie je jednoznačne stanovené, či do tohto dátumu má byť oznámenie doručené ÚRSO a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy, alebo postačuje, ak je odovzdané orgánu vykonávajúcemu doručenie. Zákonnú formuláciu „k 15. augustu“ je potrebné vykladať v prospech žalobcu, o to zvlášť vtedy, ak ÚRSO na svojom webovom sídle oznamuje, že povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. sa považuje za splnenú, ak výrobca elektriny doručí oznámenie o uplatnení podpory, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny na nasledujúci kalendárny rok, najneskôr 15. augusta (osobne, elektronicky, faxom) alebo ho najneskôr 15. augusta odovzdá na poštovú prepravu. Z tohto dôvodu podľa odvolacieho súdu nemožno dodávateľom elektrickej energie pripísať na ľarchu, že postupovali a postupujú v zmysle usmernenia ÚRSO zverejneného na jeho webovom sídle.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dňa 3. decembra 2018 dovolanie žalovaný, ktorého prípustnosť má byť daná podľa ustanovenia § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“). Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Namietanú vadu zmatečnosti videl v tom, že dovolací súd nedoručil žalovanému a ani intervenientovi vyjadrenie žalobcu k podanému odvolaniu, čím došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní. Dovolateľ taktiež vytýkal konajúcim súdom, že sa nevysporiadali s podstatnými argumentmi, ktoré v spore predniesol, resp. ich predniesol intervenient. Konkrétne konajúcim súdom vytýkal, že vo svojich rozsudkoch neuviedli, akými úvahami sa riadili pri posúdení žalobcom uplatneného nároku a pri vyslovení záveru, že lehota upravená v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE má byť procesnoprávnou lehotou.

5. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného zo 6. decembra 2019 navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5.1. Vo svojom vyjadrení uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu a aj rozsudok súdu prvej inštancie sú dostatočne odôvodnené a nemohli byť nimi porušené žiadne práva žalovaného a ani intervenienta. Dovolací súd rozšíril dôvody, pre ktoré potvrdil rozsudok okresného súdu o ďalšie dôvody, ktoré sú jasné, zrozumiteľné a v súlade s ústavnou praxou.

5.2. Vo vzťahu k charakteru lehoty „k 15. augustu“ uvedenej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE žalobca poukázal na jazykový význam predložky „k“, ktorý vyjadruje dátum, ku ktorému majú byť údaje uvedené v oznámení a nie koniec lehoty na podanie oznámenia („do“). Zároveň poukázal na cenové rozhodnutia ÚRSO, ktoré neboli doposiaľ zrušené, a preto právo žalobcu na podporu nezaniklo a predmetné právo si uplatnil oprávnené. Nepriznanie žalovaných nárokov by podľa žalobcu bolo v rozpore s princípom právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere a obchodnými zvyklosťami.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací (podľa § 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné.

7. Dovolací súd poukazuje na to, že opakovane vo svojich rozhodnutiach (napr. 3Obdo/72/2016, 3Obdo/10/2017, ako v rozhodnutí vydanom v inom obdobnom spore medzi žalobcom a žalovaným - v

uznesení z 20. novembra 2019, sp. zn. 3Obdo/72/2019) vyslovil, že o naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. ide aj vtedy, keď súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia. Označená vada zmätočnosti je naplnená aj vtedy, keď určité skutočnosti v konaní strana namietala, avšak pri hodnotení skutkových zistení súdom tieto náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by napr. dodatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť, či irelevantnosť.

7.1. Uvedenými nedostatkami podľa názoru dovolacieho súdu trpí rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti dovolací súd vzhľadom na dovolacie námietky žalovaného uvádza, že súdy nižšej inštancie založili svoje rozhodnutia na prevzatí záveru, že lehota „k 15. augustu“ je lehotou procesnoprávnou z rozsudku krajského súdu z 30. marca 2017, sp. zn. 3Cob/96/2016 (bod 36. odôvodnenia rozsudku okresného súdu) a na argumentácii stanoviskom ÚRSO zverejneným na webovej stránke Úradu (bod 34. odôvodnenia rozsudku krajského súdu).

8. Nakoľko v rozhodovanej veci súdy nižšej inštancie prevzali závery vyslovené v rozsudku krajského súdu z 30. marca 2017, sp. zn. 3Cob/96/2016 (vydanom v inom obdobnom spore, na základe žaloby žalobcu v predmetnom spore - pozn. dovolacieho súdu), ktorý bol po vydaní napadnutého rozsudku odvolacieho súdu zrušený nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“ v príslušnom gramatickom tvare) z 31. januára 2019, sp. zn. IV. ÚS 491/2018, poukazuje dovolací súd na relevantné závery ústavného súdu vyslovené v predmetnom náleze podstatné pre rozhodnutie o dovolaní žalovaného. Ústavný súd v ňom uviedol, že „odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku krajského súdu z pohľadu záruk obsiahnutých v práve na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces k primárnej otázke povahy zákonom stanovenej lehoty na splnenie oznamovacej povinnosti (§ 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE) neobstojí.

Zákon o OZE aj napriek tomu, že obsahuje viacero inštitútov verejnoprávnej povahy, upravuje aj vzájomné práva a povinnosti medzi subjektmi súkromného práva, na ktoré nemožno hľadieť optikou verejného práva. K vzťahom súkromnoprávnej povahy ústavný súd priradil predovšetkým vzťahy medzi výrobcami energie z OZE a prevádzkovateľmi regionálnych distribučných sústav, ktoré sú vo svojej podstate regulované ustanovením § 4 ods. 3 zákona o OZE. S prihliadnutím na vnútornú konštrukciu nadväzujúcich ustanovení zákona o OZE ústavný súd vyvodil, že ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o OZE vo svojej podstate predstavujú hypotézu právnej normy obsiahnutej v napadnutom ustanovení § 4 ods. 3 zákona o OZE, pričom povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona o OZE majú výrobcovia elektriny primárne vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy ako subjektom súkromného práva. Cez prizmu súkromnoprávneho vzťahu výrobcu elektriny z OZE a prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy je podľa záveru ústavného súdu z hľadiska aplikácie § 4 ods. 3 zákona o OZE podstatný vzťah medzi výrobcami elektriny a prevádzkovateľmi regionálnych distribučných sústav. Tento záver podľa ústavného súdu potvrdzuje predovšetkým skutočnosť, že práva podľa § 4 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona o OZE si výrobcovia elektriny môžu uplatňovať vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, a nie ÚRSO, prípadne inému orgánu verejnej správy. Podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska je neudržateľný právny záver vyslovený v napadnutých rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu o procesno-právnom charaktere lehoty stanovenej v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE vyodený len z odkazu na použitie Správneho poriadku (obsiahnutého v § 17 ods. 1 zákona o OZE), t. j. právneho predpisu verejnoprávneho charakteru. Na tomto závere ústavného súdu nič nemôže zmeniť skutočnosť, že okresný súd a krajský súd opreli svoj záver aj o stanovisko ÚRSO, podľa ktorého má sporná lehota procesno-právny charakter. ÚRSO nie je kompetentný podávať výklad všeobecne záväzných právnych noriem. Keďže v predmetnej veci si žalobkyňa uplatňovala proti sťažovateľke ako súkromnému subjektu a nie orgánu verejnej správy svoj nárok na poskytnutie podpory podľa zákona o OZE, nemožno považovať odkaz všeobecných súdov na procesno-právny predpis upravujúci konanie v oblasti verejnej správy z ústavného hľadiska za akceptovateľný.“

9. Dovolací súd konštatuje, že procesných pochybení zakladajúcich prípustnosť (a aj dôvodnosť) dovolania žalovaného - ktoré boli citovaným nálezom vytýkané krajskému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cob/96/2016 - sa dopustili odvolací súd a aj súd prvej inštancie v rozhodovanom spore.

9.1. Predmetný záver vychádza predovšetkým zo skutočností, že konajúce súdy (najmä okresný súd)

pri posúdení charakteru lehoty upravenej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE ako procesnoprávnej lehoty vychádzali výlučne z rozsudku krajského súdu sp. zn. 3Cob/96/2016, ktorý bol zrušený ústavným súdom pre jeho nesúlad s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

9.2. Súd nižšej inštancie sa pri formulovaní záveru o charaktere spornej lehoty ako lehoty procesnoprávnej žiadnym spôsobom nevysporiadali so skutočnosťou, že predmetná lehota sa týka vzťahu medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Dovolací súd k uvedenému (v zhode s uznesením z 20. novembra 2019, sp. zn. 3Obdo/72/2019) dáva do pozornosti, že predovšetkým v oblasti energetiky existuje skupina právnych predpisov, ktoré majú charakter tak predpisu verejného práva, ako aj predpisu súkromného práva (viď napr. zákon č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike, zákon č. 251/2012 Z. z. o energetike, ako aj zákon o OZE), kedy je nevyhnutné rozlišovať, či konkrétne zákonné ustanovenie upravuje vzťahy medzi subjektmi súkromného práva, alebo ide o ustanovenie, ktoré má verejnoprávny charakter [a napr. sa týka vzťahu medzi subjektom verejného práva (príkladom ÚRSO - pozn. dovolacieho súdu) a subjektu súkromného práva (výrobca elektriny, prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy) alebo (správneho) konania vedeného príslušným orgánom verejnej moci].

9.3. Uvedenú skutočnosť okresný a aj krajský súd opomenuli a rovnako tak pri svojom rozhodovaní vôbec nezohľadnili, že ústavný súd už v náleze z 22. mája 2017, sp. zn. PL. ÚS 50/2015 (vydanom v čase pred vyhlásením rozsudku okresného súdu - pozn. dovolacieho súdu) výslovne skonštatoval, že „ustanovenia § 4 ods. 2 vo svojej podstate predstavujú hypotézu právnej normy obsiahnutej v napadnutom ustanovení § 4 ods. 3 zákona o OZE, pričom povinnosti podľa § 4 ods. 2 majú výrobcovia elektriny primárne vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy ako subjektom súkromného práva. Cez prizmu súkromnoprávneho vzťahu výrobcu elektriny z OZE a prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy je podľa záveru ústavného súdu z hľadiska aplikácie § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE podstatný vzťah medzi výrobcami elektriny a prevádzkovateľmi regionálnych distribučných sústav.“

9.4. Preto, pokiaľ súdy nižšej inštancie napriek vyššie citovanému jednoznačnému záveru ústavného súdu vychádzali pri posúdení charakteru lehoty podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE iba zo vzťahu medzi výrobcou elektriny a ÚRSO, ktorý je pre posúdenie obsahu povinnosti výrobcu elektriny (vrátane záveru o charaktere lehoty) irelevantný, sú ich závery podľa názoru dovolacieho súdu neakceptovateľné a neudržateľné.

10. Ako nesprávny (a zároveň bližšie neodôvodnený) považuje dovolací súd odkaz odvolacieho súdu na stanovisko ÚRSO. Aj v rozhodovanej veci je aktuálny záver ústavného súdu, v zmysle ktorého „ÚRSO nie je ako orgán štátnej správy s pôsobnosťou na úseku regulácie sieťových odvetví kompetentný podávať výklad všeobecne záväzných právnych noriem. Navyše, ÚRSO vo svojom stanovisku prezentuje len záver o tom, že lehota vyplývajúca z § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE je procesnoprávna, avšak bez toho, aby zároveň uviedol, na podklade akých dôvodov k tomuto záveru sám dospel.“

10.1. V predmetnom stanovisku Úrad skonštatoval, že pokiaľ ide o splnenie povinnosti výrobcu elektriny voči ÚRSO podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE, ju považuje za splnenú, ak výrobca elektriny predmetné oznámenie doručí Úradu osobne do jeho podateľne, elektronicky, faxom alebo ho najneskôr 15. augusta odovzdá na poštovú prepravu. Napriek tomu, že ide o konanie Úradu ultra vires, krajský súd ani náznakom neuviedol, prečo predmetné stanovisko týkajúce sa výlučne vzťahu výrobcu elektriny a Úradu rozširujúco aplikoval aj na vzťah výrobcu elektriny s prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, ktorý v predmetnom stanovisku nebol vôbec posudzovaný (vykladaný).

10.2. Argumentácia krajského súdu stanoviskom ÚRSO je zároveň nelogická a rozporuplná, pretože nie je vôbec zrejmé, ako dospel k záveru, že žalobcovi nemožno pripísať na ťarchu, ak postupoval v zmysle uvedeného stanoviska Úradu, keď sa jednalo o povinnosť žalobcu, ktorú mal splniť voči prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy (intervenientovi) „k 15. augustu“ (v prípade nároku na podporu na rok 2015 k 15. augustu 2014 uplatneného v predmetnom spore - pozn. dovolacieho súdu), keď samotné stanovisko Úradu bolo zverejnené na jeho webovej stránke až 8. decembra 2014 (t. j. takmer 4 mesiace po dátume, kedy mala byť povinnosť výrobcu elektriny podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE splnená). Z uvedeného je podľa dovolacieho súdu jednoznačné, že v čase, keď žalobca odoslal na poštovú prepravu oznámenie podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy, nemohol postupovať podľa stanoviska Úradu (a ani v dobrej viere, že postupuje v súlade s ním), nakoľko v tom čase predmetné stanovisko ÚRSO ešte neexistovalo.

11. Dovolací súd zároveň dáva do pozornosti uznesenie najvyššieho súdu z 27. augusta 2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018, v ktorom dospel dovolací súd k právnemu záveru, že „podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE je výrobca elektriny s právom na podporu povinný oznámiť Úradu a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b/ a c/, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Výrobca elektriny je povinný vykonať dva úkony, a to oznámiť uplatnenie podpory a súčasne uviesť predpokladané množstvo dodanej elektriny, všetko k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Tieto dve povinnosti musia byť splnené kumulatívne s tým, že nevykonanie niektorej z nich znamená porušenie zákonom uloženou povinnosti. Je preto možné dospieť k záveru, že ak zákonodarca uložil výrobcovi elektriny v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE dve samostatné povinnosti, avšak na seba nadväzujúce, a to s výslovnou uvedenou lehotou, ktorá je vyjadrená číselne a určená na presne stanovený dátum dňa 15. augusta, je takúto lehotu potrebné považovať za hmotnoprávnu a nie procesnú, ako nesprávne právne posúdili sudy nižšej inštancie. S poukazom na § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE je povinnosť výrobcu elektriny zachovaná vtedy, ak právna skutočnosť nastane najneskôr v posledný deň hmotnoprávnej lehoty, t. j. v danom prípade 15. augusta. Za rozhodujúci moment pre uplatnenie podpory podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE, je preto potrebné považovať moment doručenia prejavu vôle prevádzkovateľovi distribučnej sústavy, nakoľko až od toho momentu sa takéto jednostranný právny úkon výrobcu stáva perfektným a nadobúda spôsobilosť spôsobovať účinky, ktoré s takýmto prejavom vôle zákon spája.“

11.1. Závery z citovaného uznesenia z 27. augusta 2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018 boli podrobené prieskumu zo strany ústavného súdu, ktorý uznesením zo 6. februára 2020, sp. zn. II. ÚS 52/2020, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa (zastúpeného advokátom, ktorý v predmetnom spore zastupuje žalobcu - pozn. dovolacieho súdu). V predmetnom uznesení ústavný súd uviedol, že „v náleze sp. zn. PL. ÚS 50/2015 z 22. marca 2017 k povahe právnej úpravy medzi výrobcou elektriny a distribučnou spoločnosťou uviedol, že 'vd'aka organickej previazanosti práv a povinností výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, ktorá sa premieňa do špecifického súkromnoprávneho sankčného mechanizmu ustanoveného v § 4 ods. 3 zákona o OZE...', z čoho možno vyvodíť, že sankčný mechanizmus v nadväznosti na nesplnenie povinností uvedených v dotknutom § 4 ods. 2 zákona (teda aj spornej oznamovacej povinnosti, pozn.) ústavný súd považoval za úpravu hmotného práva. Najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia správne identifikoval, že nejde len o oznamovaciu povinnosť o predpokladanom množstve dodanej elektriny, ale zároveň aj o oznámenie o uplatnení podpory subjektom súkromného práva u subjektu súkromného práva, ktoré je sankcionované, pričom, berúc do úvahy povahu subjektov, ako aj charakter právnej úpravy, dospel k ústavne akceptovateľnému záveru o súkromnoprávnej povahe spornej lehoty.“

12. Vzhľadom na to, že dovolateľ dôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p., najvyšší súd žalovaným napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C.s.p.).

12.1. Keďže existencia vady zmätočnosti, pre ktorú bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu, sa vzťahuje aj na rozsudok súdu prvej inštancie a v prípade zrušenia výlučne rozsudku odvolacieho súdu by bol dovolací súd povinný rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť, dovolací súd aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania (čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku) konštatuje, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto dovolací súd zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 C.s.p.) a jeho uznesenie o výške trov konania vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 C.s.p.).

13. V ďalšom konaní sú konajúce sudy (súd prvej inštancie a dovolací súd) viazané právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 C.s.p.).

13.1. Zároveň dovolací súd uvádza, že sudy nižšej inštancie sú s poukazom na znenie čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku povinné rešpektovať ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (t. j. ústavného súdu a najvyššieho súdu), na ktorú poukázal dovolací súd v tomto uznesení (PL. ÚS 50/2015, IV. ÚS 491/2018, II. ÚS 52/2020 a 2Obdo/18/2018).

14. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.